

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/159/2018
Identifikačné číslo spisu:	5614207805
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5614207805.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu O. Ľ. Z., B., bývajúceho v P., Jantárová 8, prechodne v T., H. XX, proti žalovanému Lesnému komposesorátu - pozemkovému spoločenstvu v Partizánskej Ľupči, so sídlom v Partizánskej Ľupči 663, IČO: 14 224 143, zastúpenému JUDr. Jurajom Lukáčom, advokátom v Poprade, Námestie sv. Egídia 11/6, o ochranu osobnosti, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 7 C 216/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. novembra 2017 sp. zn. 8 Co 312/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému ospravedlnenia za výroky členov volených orgánov žalovaného, ktoré na jeho adresu zazneli na valnom zhromaždení žalovaného 31. mája 2014. V žalobe uvedené výroky sa tiež prostredníctvom zápisnice dostali ku všetkým členom žalovaného, čím bola poškodená občianska česť a dobré meno žalobcu.

2. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. mája 2016 č. k. 7 C 216/2014-201 uložil žalovanému povinnosť po právoplatnosti rozhodnutia súdu na najbližšom valnom zhromaždení žalovaného zaistiť verejné prečítanie ospravedlnenia uvedeného vo výroku rozsudku a všetkým členom žalovaného do 30 dní po konaní najbližšieho valného zhromaždenia rozoslať zápisnicu z valného zhromaždenia, obsahujúcu aj ospravedlnenie uvedené vo výroku rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Vo vzťahu k trovám konania vyslovil, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný zasiahol do práva na ochranu občianskej cti žalobcu. Uviedol, že v prejednávanej veci vystupovali osoby na valnom zhromaždení ako zástupcovia orgánov žalovaného, čo vyhodnotil ako zodpovednosť tzv. použitých osôb, a preto neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby spôsobila samotná právnická osoba - žalovaný. Za výroky, ktoré spĺňali kritériá podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka a zasiahli do osobnostných práv žalobcu považoval výrok P. T., ktorý „bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na cti

žalobcu a očiach ostatných spolupodieľníkov, teda pôsobil difamačne tým, že žalobca bez zodpovedajúceho oprávnenia zasahoval do sťažností iných osôb“ a taktiež výrok D. J., ktorý „bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na cti žalobcu a očiach ostatných spolupodieľníkov, teda pôsobil difamačne tým, že pri prevodoch spoluvlastníckych podielov bol porušený zákon, a že konanie žalobcu môže smerovať proti záujmom Spoločenstva..“. Ostatné výroky, ktoré zazneli na valnom zhromaždení vyhodnotil ako hodnotiace úsudky nespôsobilé zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, a preto v tejto časti žalobu zamietol. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, § 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O trovách konania rozhodol podľa §151 ods. 3 O. s. p.

3. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 8 Co 312/2016 rozhodol, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšnej časti zamietol, zostáva nedotknutý, rozsudok súdu prvej inštancie v ostatných výrokoch potvrdzuje a že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil, pričom odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám v zmysle § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V súlade s § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a v podstatných bodoch na ne odkázal. Odvolacie námietky žalovaného vyhodnotil ako nedôvodné. Dôvodil, že preskúmaním spisu zistil, že súd prvej inštancie vykonal na základe návrhov oboch strán sporu rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že došlo k porušeniu práva na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu. V súvislosti s výrokom P. T. uviedol, že odvolacia námietka žalovaného ohľadom pravdivosti jej výroku nie je dôvodná. V konaní bolo preukázané, že žalobca síce do sťažnosti bratov A. zasiahol, tento zásah bol však uskutočnený s ich súhlasom, a teda nešlo o zásah svojvoľný, pričom práve v tvrdení „svojvoľnosti“ žalobca videl zásah do svojej cti. Vo vzťahu k výroku D. J. uviedol, že tento výrok „v príjemcovi informácie môže vyvolať vnem, že žalobca postupuje nekalo, v rozpore so záujmami spoločenstva, či zákonom, čo môže v očiach členov spoločenstva privodiť ujmu na cti žalobcu.“ Za primeranú považoval aj rozsudkom určenú formu ospravedlnenia. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolaťel“). Navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a následne toto rozhodnutie zrušil. Dovolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) a zároveň z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Uviedol, že „súd nesprávne vyhodnotil zistené dôkazy a nesprávne interpretoval príslušné ustanovenia právnych predpisov..“. Mal za to, že súdy nižších inštancií na základe vykonaného dokazovania veci nesprávne právne posúdili, a to v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 180/2007. Namietal, že súdy nesprávne právne kvalifikovali dotknuté výroky ako spôsobilé zasahovať do osobnostnej zložky žalobcu, pretože tieto „nesmerovali k jeho osobnostnej povahe a nemohli zasahovať do jeho osobnosti, ale týkali sa výlučne nesprávnosti výkonu jeho funkcie a hodnotenia následkov z nej vyplývajúcich.“ Tvrdil, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, pretože odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) sa nezaoberal rozlíšením, či „mal tzv. „neoprávnený zásah“ spočívať v nepravdivých skutkových tvrdeniach alebo nepripustných hodnotiacich úsudkoch, prípadne v oboch uvedených typov zásahov.“ Vo vzťahu k spôsobilosti dotknutých výrokov zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky z 19. októbra 2005 sp. zn. 30 Cdo 1830/2005, z 27. septembra 2007 sp. zn. 30 Cdo 3126/2007 a z 31. mája 2012 sp. zn. 30 Cdo 3024/2011.

5. Žalobca navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky teda dovolanie vyvolalo po tomto dni. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

11. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sú nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť

rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

14. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

15. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje náležité vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie a jeho postup bol v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. Z rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé úvahy odvolacieho súdu, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o tom, že žaloba je čiastočne dôvodná. Odvolací súd sa zrozumiteľne a dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, podal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa skutkového a právneho posúdenia veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré výroky a z akých dôvodov neoprávnene zasiahli do osobnostných práv žalobcu. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol nasledovné: „Porušenie práva na česť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobia difamačne. Nie je pritom ani rozhodujúce, či skutočne došlo k ujme, postačuje objektívna spôsobilosť príslušného konania spôsobiť takú ujmu. Vyjadrenia žalovaného, vo vzťahu ku ktorým súd žalobe vyhovel, možno za takýto zásah považovať.“ Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. S poukazom na námietku dovolateľa týkajúcu sa nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, resp. nevykonania potrebných dôkazov dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

18. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

19. V danom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, avšak v dovolaní namietal, že súdy vec právne posúdili v rozpore s ustálenou praxou dovolacieho súdu (napr. 5 Cdo 180/2007), čo zodpovedá dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dovolateľ síce uplatnil (aj keď zmätočne) dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, ale nevymedzil ho spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

20. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

22. V posudzovanej veci dovolateľ dovolanie odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom podľa § 421 ods. 1 CSP, právnu otázku zásadného významu však nijako neformuluje. Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolateľ v skutočnosti vyčítal odvolaciemu súdu nesprávne zistenie skutkového stavu veci a nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov. V dovolaní vyjadril nesúhlas s právnymi závermi odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie, že v danej veci došlo zo strany žalovaného k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Naďalej tvrdil, že dotknuté výroky žalovaného sa týkali konania žalobcu v rámci výkonu jeho funkcie a nesmerovali proti jeho súkromiu a osobe a nijakým spôsobom nezasahovali do jeho osobného či súkromného života. Vo vzťahu k dovolateľom označenému rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 180/2007 je potrebné poznamenať, že odvolací súd v prejednávanom spore posudzoval predpoklady pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti žalobcu na základe vykonaného dokazovania a aplikácia príslušných právnych predpisov zodpovedá osobitostiam tohto konkrétneho prípadu a nie je v rozpore s citovaným rozhodnutím.

23. Dovolací súd záverom uvádza, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

24. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

25. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP), trovy dovolacieho konania mu však najvyšší súd nepriznal, nakoľko mu žiadne preukázateľné nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.